

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Rvperti Abbatis Monasterii Tuitiensis, ordinis sancti
Benedicti, Theologi antiqui ac plane clarissimi, in Cantica
Canticorum de incarnatione Domini commentario[rum],
libri VII**

Rupertus <Tuitensis>

[Köln], 1527

VD16 B 3703

Ego flos campi & lilium conuallium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34445

RVP. IN CAN. CANT. CAP. II

enim uirga floris, sed flos uirgæ pulchritudo est
Igitur non nisi opinione falsorum atq; fallentiū
nigra sum ego sicut tabernacula Cedar. Nam e-
contra pulchra ego sum, & pulcher es tu, & le-
ctulus noster floridus lectus, inquam, id est, ute-
rus meus, in quo tu quieuisti totis nouem men-
sibus, & saluo uirginitatis meæ sigillo egressus
es flos pulcherrimus, nec iam in desertum eijcie-
mur sicut tabernacula Cedar, imo in Cinitate
nostra domos habebimus, & habebimus diuiti-
as multas, & præclaras scilicet ecclesias. Nam ta-
lium domorum nostrarū tigna cedrina, & laque-
aria sunt cypressina. Nam sicut cedrus imputri-
bile lignum atq; odoriferum, & cypressus lignū
cedro pene proximum, uirtutis eximiae sunt, se-
plorum quoq; trabibus apta, impenetrabili so-
liditate nūquam oneri cedunt, sed ea, qua in prin-
cipio fuerint, firmitate perseverant: ita domesti-
ci nostri apostoli atq; apostolici uiri, doctores
ecclesiarum atq; prælati, perpetuæ uirtutis atq;
firmitudinis indeficientes erunt. & domus quo-
q; manufactæ nostræ stabunt, quam diu dura-
bit seculum, titulum habentes, locus terribilis, au-
la dei, porta cœli. Hic fructus, & adhuc locuple-
tior, te florem non decidentem sequetur. Quid
adhæc dilectus?

Domus ce-
drinæ tem-
pla sunt.

CAP. II. ¶ Ego flos campi & lilium conuallium.
¶ Ut tu dicis o amica mea, pulcher ego sum &
decorus, nam ego flos campi & lilium conualli-
um. i. decus generis humani, & honor parentū
humiliū, patrum spū pauperū, s. Abraham, Isa-
ac & Iacob, David quoq; & cæterorū: qui & si
meritis montes, mente conualles fuerunt: & si

diuites censu, pauperes spiritu extiterunt. Illos ergo decus uel pulchritudo sum, uere flos, uere liliū quia speciosus forma præ filijs hominū: quam uidelicet formam taliter, ut ego, nullus habet filiorum hominum. ¶ Liliū quippe lactei floris est herba, cuius dum candor sit in folijs, auri tamen species intus effulget. Ita flos campi siue liliū ego sum, flos lacteus, id est, puer mūdi sum. flos, inq̄, & castitatis liliū, cuius dū caro siue humanitas exterius satis munda sit, diuinitatis tamen species intus incomparabilis est. ¶ Quid aliud dilectus diceret? Nunquid me dicere, tu pulcher es dilecte mi & decorus: ipse aduersaretur, & ita deberet esse humilis & mitis corde, ueritatem suam conaretur abigere? Hoc impossibile est. Imo si nos negauerimus eum, ait quidam uestrum, scilicet amicorum) ille fidelis permanet se negare ipsum non potest. Et illic ubi quā homo fieret, dixit. Videte quod ego sim solus & non sit alius deus præter me: & hic, ubi homo factus dixit: ego flos campi & liliū conuallium, & ubi cunq̄, siue inimicis Iudæis, siue uobis o amici Apostoli eius uel discipuli quippiam locutus est iuxta hunc sensum: profecto piū est, considerare hoc ipsum, quia ille fidelis permanet, negare se ipsum nō potest, præsertim causa poscente tam magna, cā salutis hoīm propter quos uenerat, quos in eum credere oportebat, ut diceret ipse, quis esset, aut unde uenisset. Est autem testis fidelis non soli sibi metipsi, uerum etiam & alijs, ut testificetur & dicat de singulis, cuius sint meriti uel nominis. Ait ergo &

Psal. 44.
Chrūs uis
lilium.

Chrūs, se-
pulchrum
esse, nega-
re non pōt

† antequā
Deute. 32.

RVP. IN CAN. CANT. CAP. I.

mihi, quam & supra semel & iterum pulchram esse declamavit.

¶ Sicut lilium inter spinas, sic amica inter filias.

¶ Hoc restabat, quoniam ille mihi dixerat, ecce tu pulchra es amica mea, ecce tu pulchra: & ego illi, ecce tu pulcher es dilecte mi & decorus. Hoc (inquam) restabat dicere, quod reuera pulcher ipse, & quod ego ad similitudinem eius pulchra sim. Cum ergo dixisset, ego flos campi & lilium conuallium: protinus & mihi fidele perhibens testimonium, sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias. ¶ Vbi iam quando lilium istud lilium conuallium inter spinas? Nimirum in Iudæa, quando tolerauit tot & tantas impiorum blasphemias, sustinuit probra, alapas, flagella, coronatus in super corona spinea. Sic quondam pater Abraham leuans oculos, uidit post tergum arietem inter uepres, hærentem cornibus, quem assumens obtulit holocaustum pro filio: Arius ille, animal innocuum, præfigurabat istud innocuæ candoris lilium: uepres illæ, blasphemias & maledicta Iudæorum: post tergum Abraham, quia nondum uenerat, sed uenturus erat iste flos campi, siue istud lilium conuallium suo tempore.

¶ Igitur illic inter detractiones siue accusationes Iudæicas lilium inter spinas & sic amica mea (inquit) inter filias: filias (inquam) non Hierusalem sed absolute filios, id est, hæreses uanas & uagas. Filia namque, cum absolute dicuntur, ferè nullam significationem bonam habent, ut illic. Filia discurrent super murum, sed exasperaue-

Lilium in
ter spinas,
Chrūs in
Iudæa
Gen. 22

Gen. 49